

BIJ DEN GRAAF

Dreunend weergalmden de klokkentonen van de Sint-Bavo door de lucht. Raven krasten luid en vluchtten langs de gaten waardoor de klokken haar klanken over de goede stad Gent zonden.

Livia sprong op en verliet de kapel. Zij vermeed zorgvuldig de meest bezochte straten der stad en stapte de poort uit, naar het buitenpaleis van den graaf. Lodewijk van Male had dit paleis laten bouwen met ongelooflijke kosten. Het stond op een uur gaans buiten de Brugsche poort, op het grondgebied van Wondelgem, en had tweehonderd duizend frank gekost, die de graaf van zijn volk had afgeperst. Het lag in het midden van een vruchtbaar doch vlak landschap en was door een bekoorlijk park en tuinen omringd. Hier was het dat de graaf, sinds den dood van zijne vrouw, zich meestal ophield. Hier was het ook dat de gravin van Artois, zijne moeder, de Vlaming-hatende vrouw, hem kwam opzoeken en ondanks haar hooge staatkundige bekwaamheid, haar zoon tegen de « eischen » der Vlamingen opruide. Dank zij hare tusschenkomst werd de graaf uit menig gevaar gered, want hare raadgevingen waren in het oogenblik van gevaar van het grootste nut. Zij had veel invloed bij het hof van Frankrijk en had in alle zaken den hertog van Bourgondië in hare macht, sinds deze door hare kuiperijen de veertienjarige dochter van Lodewijk van Male had gehuwd.

De graaf van Vlaanderen was zeer jong in het huwelijk getreden en was pas zes en dertig jaar oud, toen zijne vrouw stierf en zijne dochter met den hertog van Bourgondië trouwde.

Livia volgde den raad van Hendrik van Cassel, en richtte hare schreden naar den zuideringang der tuinen van het paleis. Daar waakte de portier, van wien Hendrik had gesproken, in een toren.

— Wat verlangt gij, meisje? vroeg de man.

— Ik zou gaarne den graaf spreken.

De portier liet zijne blikken met een schalkschen lach op haar rusten. Livia bloosde. Zij was beschaamd, daar zij wist dat eene oneerbare verdenking op haar rustte. Doch wat zou ze niet al hebben willen verdragen voor haar geliefden vader.

— Maar, meisje, hernam de portier, gij moet u naar den hoofdingang wenden.

— Ik moet den graaf persoonlijk spreken! antwoordde zij.

Zij toonde hem den ring.

Onmiddellijk werd zij door den portier met eerbied bejegend.

— Waar kan ik den graaf zien? vroeg zij.

— Tegen den middag gaat hij gewoonlijk wandelen, zeide de man. Ga ginds in dit kleine zomerhuis; daar zult gij wel gelegenheid vinden hem te spreken.

— Maar zal de gravin van Artois of Gilbert Matheÿssen daar niet zijn? stamelde Livia.

— Neen, heden niet, want beiden zijn nog in de stad. Ik zag den graaf zooeven wandelen met den heer Walter van Enghien.

— En indien hij daar niet komt?

— O, indien hij voorbij den toren komt zal ik hem zeggen, dat een meisje in het zomerhuisje op hem wacht. Hij zal zeker niet nalaten zich dadelijk daarheen te spoeden.

Livia bloosde nog sterker. Den raad van Hendrik indachtig, wachtte zij zich wel met den portier een gesprek te voeren en hem verdere uitleggingen te geven. Zij volgde hem zwijgend naar het zomerhuis. Een groote vijver bespoelde het langs den zuiderkant en blanke zwanen dreven statig op 't weerspiegelend water, bij het ruischen van het loover en de weelde van den zonneschijn. Toen Livia in het vertrek werd gebracht, bemerkte zij op tafel verscheidene handschriften en schrijf-behoeften. Een blauw fluweelen mantel met hermelyn omzet, was achterloos over een stoel geworpen. De graaf scheen dus reeds in het vertrek te zijn geweest en had zijn mantel waarmede hij naar de kerk ging, wegens de hitte afgelegd. Het ware moeilijk om te beschrijven wat er in Livia's hart omging. Zij nam het briefje dat zij dien morgen aan den graaf had willen afgeven en herlas den inhoud nog eenmaal. Juist toen zij hiermede bezig was, werd de deur geopend en Lodewijk van Male stond voor haar. Verschrikt, verrast, ontroerd verloor Livia hare tegenwoordigheid van geest. Het papier ontglipte haar vingers, zij sloeg de handen als in wanhoop voor de oogen, wreef toen over haar voorhoofd als wilde zij de zonderlinge, angstige gevoelens verdrijven die haar overvielen. Toen wierp zij een verwarden blik op den graaf, waarin een wereld lag van smart en vrees. Zij kon geen woord uitbrengen, haar keel was droog, zij snakte naar adem. Met de handen naar hem uitgestoken viel zij toen op de knieën en zag wanhopig smeekend naar hem op.

— Livia, Livia, zeide de graaf. Sta op en verhaal mij welke reden de dochter van Jan Yoens hier heeft heen gevoerd.

— Ach graaf, antwoordde zij, ik lig hier geknield voor mijn vorst om zijne tusschenkomst af te smeeken, opdat ik eene dochter moge blijven en niet eene wees die haar beminden vader beweent.

— Livia, ik begrijp u niet..., wat is er gaande?

— Lees dit geschrift, o, graaf, ik bid u, wees goedertieren.

Zij nam het geschrift van den grond op, reikte het Lodewijk toe, en voegde er bij:

— Vorst, thans ben ik te veel aangedaan om mijne zaak te kunnen bepleiten.

Een uitdrukking van doodelijken angst lag op het gelaat van het meisje. Lodewijk nam het papier aan en las het met aandacht. Naarmate hij verder las, trok een wolk van wrevel over zijn gelaat, zijne vingers hielden bevend, zenuwachtig het papier vast.

Het scheen hem eene onaangename tijding. Evenwel nam zijn gelaat langzamerhand de vroolijke plooi weer aan, de oogen herkregen hun blijmoedige uitdrukking.

— Livia, zoo sprak hij, Livia, gij zegt dat uw vader, Jan Yoens, slechts de onvrijwillige oorzaak was van den dood van den man?

— Ja, mijn vorst.

— Zonderling, mompelde Lodewijk, men vertelde mij de zaak anders.

— Men bracht u in dwaling.

— Ik vernam het van iemand die het tooneel heeft bijgewoond, van Gilbert Matheüßen.

Bij het hooren van dien naam werd Livia bleek.

Doch zij kon zich overmeesteren.

— Het is onwaar! riep zij, mijn vader is onschuldig. En gij, mijn vorst, gij kunt, ja, gij zult hem redden.

In de oogen van den graaf blonk een geheimzinnige begeerte, hij wilde het meisje een gunstig antwoord geven, doch hij bezinde zich en riep:

— Hoe kan ik dat, Livia, hoe kan ik een man sparen, die mij in mijn teederste gevoelens heeft gekrenkt, die datgene wat mijn leven uitmaakte, van mijn hof heeft verwijderd, aan mijn oog heeft onttrokken.

— Mijn vorst, beschuldig mijn vader niet, wat hij deed raadde ik hem aan, ja, ik smeekte er hem om.

— Gij, Livia!

— Ja, heer graaf. Ik smeekte hem mij van uw hof te verwijderen. Ik was hier niet op mijne plaats.

— Hoe! gij komt mij voor uw vader genade vragen, voor hem, die de oorzaak is van mijn hartstocht voor u, want hij is het die u aan het hof bracht. Hij is dus dubbel schuldig, daar hij eerst de vlam in mijn hart ontstak om haar nadien te versmachten, om mij van dat oogenblik af zoo ongelukkig te maken!

Livia stond daar voor hem met terneergeslagen oogen; zij voelde dat de graaf gedeeltelijk gelijk had, doch aan den anderen kant begreep zij maar al te goed, dat haar vader haar niet naar het Hof had gevoerd om in de strikken van den graaf te vallen.

— Ja, hernam Lodewijk, uw vader verdient den dood, want hij heeft mij schandelijk bedrogen, hij heeft mij ongelukkig gemaakt op het oogenblik dat ik het geluk in mijn bereik had.

Hij voegde er teeder, bijna smeekend bij:

— Zie Livia, ik heb u liefgehad zooals nooit een man een meisje heeft bemind. Gij waart mijn alles, gij lachte mij toe als het eerste licht van den morgen, uw stem ruischte in mijn ooren als een muziek van engelen, uw beeld verscheen mij des nachts in mijne droomen, als het licht in het brein van een kranke. Livia gij waart mijn alles.

Het meisje had beide handen vooruit gestoken als wilde zij een gevaar afweren; zij vreesde dat de graaf waarheid sprak, zij geloofde dat hij haar eens had liefgehad, doch zij twijfelde aan de goede bedoelingen dier liefde.

— Ja, Livia, hernam de graaf, ja, nu nog heb ik u lief. Ik zou gedaan hebben al wat een man voor een beminde vrouw doen kan; ik zou u gehuwd hebben, indien niet op de vorsten het verbod als een vloek lag, iemand beneden hun stand te huwen.

— Mijn vorst, antwoordde Livia, dit huwelijk zou boven mijn stand en boven mijne wenschen zijn geweest. Nimmer kon ik uw gelijke zijn, hoe zou ik dan uwe vrouw geworden zijn? Ik had u door mijn huwelijk onteerd.

— Neen, neen, Livia, gij zoudt ons huwelijk met uw schoonheid vereerd hebben... Doch die tijden zijn voorbij, wij moeten thans over een andere zaak spreken. Het leven van uw vader ligt in mijne handen en... wat zou ik van u mogen hopen, indien ik hem vergiffenis schenk?

— Graaf...

— Ik herhaal het, sprak Lodewijk tot het ontroerde meisje, wat mag ik van u in dit geval verwachten?

— Mijne eeuwige dankbaarheid, vorst.

Lodewijk lachte schamper.

— Meisje, meisje, ook uw leven is in mijne macht. Ik kan u hier opsluiten zonder dat er te Gent iemand over kraaien zou.

— Mijn vorst, sprak het meisje, dat zult ge niet doen, reeds al te veel is het volk opgewonden.

— Het volk, spotte Lodewijk, wat is het volk? Goed om door ons te worden uitgeperst, om als slaven voor den ploeg te loopen, om geld op te brengen voor ons, de rijken, de machtigen. Doch om weer op de zaak terug te komen, ik wil uw vader genade verleen, als gij mij uw hart schenkt.

— O, mijn vorst, verneder uwe edele inborst niet zoo ver, om van uw macht gebruik te maken om een arm, onschuldig meisje te verleiden.

— Ik spreek van geen verleiden, Livia.

Het meisje trad naar de tafel, nam een blad papier en zeide:

— Hier mijn vorst, doe eene daad van goedertierenheid en bekrachtig met uwe handteekening de genade voor mijn vader.

De graaf aarzelde. Hij ging naar de tafel en legde zijne hand op het papier.

Livia stond daar met gevouwen handen, in den ademloozen angst van gespannen verwachting, stom en bewegeloos.

De graaf zag haar aan. Het was als een toovermacht die opeens al zijn goede voornemens in duigen sloeg en het bloed van den wellust naar zijn slapen dreef. Het meisje dat smeekend voor hem stond was zoo overweldigend schoon in haar angst, dat het duizelde en bonsde in het hoofd van den graaf.

— Neen, Livia, riep hij, neen, onder één voorwaarde wil ik uw vader vergiffenis schenken. Geef mij hoop, dat gij mij zult liefhebben. En zoo gij mij slechts een woord daartoe zegt, zal uw vader vrij zijn.

— Ik kan niet..., ik kan niet !

— Geef mij de geringste hoop en uw vader zal leven.

— Vorst, vraag mij het onmogelijke niet.

— Hier, ontvang dit als verzekering mijner liefde, neem aan.

Hij nam een prachtig bewerkten ketting van zuiver goud van zijn hals, denzelfden dien wij vrouw Judith in een onzer vorige hoofdstukken op de tafel van Simon Bette hebben zien werpen.

— Draag dezen ketting, Livia, hij was bestemd voor een dierbaren bloedverwant, Walter van Enghien, doch niemand kan Lodewijk zoo dierbaar zijn als gij. Draag den ketting en laat mij hopen.

Livia stond daar als iemand, vervolgd tot aan den rand van een afgrond.

— Mijn vorst, sprak zij, ik durf dien ketting niet dragen.

De graaf lachte.

— Waarom niet ? vroeg hij.

— Indien de gravin van Artois of een uwer trawanten uwe gift aan mijn hals mocht bespeuren, zouden zij dadelijk het kostbaar stuk herkennen, en weten dat het van u komt.

De graaf scheen door deze opmerking getroffen, want hij vreesde zijne moeder.

— Zij behooren dat niet te weten sprak hij ; gij kunt zeggen, dat de ketting eene gift was der oude barones, welke u zoo lief had, en het hof verlaten heeft, om hare dagen als eene non te eindigen.

— Neen, mijn vorst, ik kan niet liegen. Ik kan dezen ketting niet aannemen, want dan zou heel de wereld weten dat hij van u komt.

Nogmaals scheen de graaf verslagen, maar hij herstelde zich wederom en antwoordde beslist :

— Ik heb geen vrees voor mijne moeder. Gij zult den ketting dragen, trots de gravin van Artois. Livia, ik smeeke het u, en dit zal voor mij een teeken zijn, dat ik mag hopen. Het zal zijn als een verdrag tusschen ons.

— Neen, ik kan niet zwiigend in mijn schande toestemmen. Behoud uw geschenk, en laat mij onschuldig van hier weggaan.

— Ja, en vaderloos !

Livia wrong de handen.

— Vaarwel, Livia, voegde hij er bij, ons onderhoud is ten einde. De hoofdofficier is reeds in 't bezit van 't bevel om uw vader, zoodra hij gevat is, op te knopen.

De graaf veinsde weg te gaan, hij keerde zich om en stapte naar de deur. Livia wierp zich doodsbleek tusschen hem en de deur en vatte hem bij zijn mantel, terwijl zij met eene beklemde stem riep :

— Blijf, o, blijf, schenk mijn vader genade en ik zal den ketting dragen.

Lodewijk hief haar van den grond op, nam den ketting en hing dien glimlachend en streelend om haar hals.

— Ach, hoe gaarne zou ik deze gouden schakels willen verwisselen met zware boeien in een donkeren kerker, indien mijn vader maar genade verkreeg.

— Stil, Livia, stil, riep de graaf, maak niet dat ik nog eenmaal op mijn besluit terug kom.

Hij bukte zich over de tafel en schreef voor Livia het verlangde stuk.

— Hier, neem aan. Doch denk er aan, dat wij thans een verdrag hebben gesloten. Zoo gij weigert mij te komen bezoeken of den ketting te dragen, wee dan uw vader ! Vaarwel.

De graaf vertrok, trotsch op zijn overwinning. Lodewijk van Male geloofde er aan, zooals het bijgeloof van dien tijd wilde, dat Livia hem zou liefhebben, zoolang zij het teeken zou dragen.

Livia verborg het geschrift in haar fluweelen kraag en verliet op hare beurt het zomerhuisje. Toen zij het kleine, langs weerskanten met dicht kreupelhout bezette voetpad betrad, hoorde zij opeens de takken bewegen en iemand tusschen het geboomte loopen. Zij keek om en zag hoe een man zich achter een boom verborg. Zoo snel zij kon, liep zij naar de poort want zij was bang in dit verblijf, waar alles wellust en zingenot ademde. Nu zij de lijfsgenade van haar vader had bekomen, begonnen de moeilijkheden van haar toestand zwaar op haar gemoed te drukken.

De overspanning harer zenuwen had haar een oogenblik het gevaarlijke van hare belofte aan den graaf doen vergeten, doch nu, na den storm, kreeg zij het gevoel van naderende rampen. Zonder eenig ongeval bereikte zij de poort der stad. Reikhalzend om haar vader het goede nieuws te brengen, ging zij langs den kortsten weg naar de schuilplaats van haar vader. Zij sloeg nabij de stadswallen eene afgelegen straat in, alwaar eenige huizen stonden, omgeven door kleine tuinen, die aan gegoede burgers schenen toe te behooren. Nauwelijks was zij de straat ingeslagen of een zonderling geluid trof hare ooren. Het was een verward gerucht van oproerig geschreeuw, van dreigen en verwenschingen. Zij zag hoe eenige mannen in plechtigen optocht vooruit traden en omringd werden door eene groote volksmassa, die den graaf in duidelijke woorden vervloekte.

Zij hoorde een poorter aan een ander zeggen :

— Het zijn de afgevaardigden, die naar het buitenverblijf van den graaf gaan om hem de invrijheidstelling van Simon Bette te vragen.

— Ha, ja, een der burgemeesters van de wijken.

— Inderdaad. De graaf heeft het recht niet op eigen hand hem vast

te houden, zonder een bevel van de overheid der stad, die wij, vrije poorters van Gent, aan het hoofd stellen.

— Dat is een ellendige inbreuk op onze vrijheden, die Lodewijk van Male erg zou kunnen berouwen, zei de andere poorter.

— Ja, dat zal hij zeker, wanneer hij Simon Bette niet loslaat.

Livia scheen in den grond te zinken van schaamte, toen zij hoorde hoe de graaf weer eens de ontevredenheid van het volk had opgewekt, hoe hij langzamerhand meer en meer door de Vlamingen werd veracht, terwijl zij, de dochter van een der vurigste aanhangers der volkszaak, met den graaf een schandelijk verdrag had gesloten. Het volk naderde. Luider weerklonken de stemmen, de afgevaardigden aanmoedigend met woord en gebaar. Livia zag zich door het volk omringd en werd tegen de deur van een der tuinen gedrongen. Zij was bang dat men haar herkennen zou en alhoewel zij van het volk niets te duchten had, brandde haar de ketting op de borst als schakels van vuur. Zij droeg hare schande. Hare vrees maakte haar stout en zij aarzelde niet om den tuin binnen te gaan. Haar mantel was haar door het woest gedrang gedeeltelijk van het lichaam gerukt, de haak was gebroken en nu zag men op hare borst den schitterenden gouden ketting. In de deur van het huis stond een meisje dat naar het gewoel op straat zag. Livia ging naar haar toe en vroeg haar voor een oogenblik eene schuilplaats. Het meisje tot wie zij zich wendde was van eene buitengewone schoonheid. Hare gestalte was rijzig en schoon gevormd. Hare oogen stemden met hare zwarte haarlokken en blanke huid, terwijl hare houding zoo edel was, dat Livia dacht voor eene vrouw van adellijke geboorte te staan. In hare oogen lag iets droomerigs, iets dat tot weemoed stemde en scheen te getuigen van veel smart.

Toen zij Livia van naderbij zag joeg een gloeiend rood haar over de wangen. Hare oogen bleven als genageld op den schitterenden gouden ketting. Zij antwoordde op Livia's verontschuldiging over haar indringen, met een vluchtige verzekering, dat zij welkom was, en zoolang kon blijven tot de menigte voorbij was. De zachtheid van haar blik verdonkerde en werd overschaduwd door een nevel van bitterheid, die ook doorklonk in de volgende woorden :

— Gij moogt ook vóór uw vertrek van hier uw mantel in orde brengen, want ik veronderstel dat gij niet gaarne langs de straten zoudt gaan, opgeschikt met zulk een ketting, want iedereen zou kunnen zien dat gij dien van den graaf hebt ontvangen, in ruil voor een anderen dienst.

Livia, verrast en gekwetst door deze woorden, wist noch hierop te antwoorden, noch wat zij er van denken moest. Hoe wist dat meisje zulks? Haar onderhoud met den graaf kon nog niemand bekend zijn, aangezien zij pas van het paleis kwam. Zij stond daar sprakeloos, beurtelings bleek en rood wordend. Livia was niet bijgeloovig; ze hechtte geen geloof aan bezweringen noch betooveringen. Aan voorspellingen

van waarzeggers die beweerden de toekomst te kunnen doordringen, gaf ze geen gehoor. Het kwam dan ook bij haar niet op, te veronderstellen dat het meisje door zulk een buitengewoon middel te weten zou zijn gekomen hoe zij aan den ketting kwam. Zij wist niet hoe zij de onbekende moest te woord staan.

Zij antwoordde daarom in het geheel niet en herstelde haastig haar mantel, doch hare zenuwachtigheid verried de verwarring en verlegenheid waaraan ze ten prooi was. De onbekende hield echter niet op, en met eene stem waaruit groote droefheid scheen te spreken, hervatte zij :

— Ik ken hem maar al te wel. Maar ik wil u niet uithooren, ik heb dat recht niet. Kom, ik zal uw mantel vastmaken, uwe handen beven zoo fel, dat gij het moeilijk zelf zoudt kunnen.

Zij trad op Livia toe en hielp haar.

— Zie zoo. Trek hem nu een weinig dichter, dat men de gouden schakels niet meer zie. Zoo is het goed. Trek de kraag van uwen mantel wat over uw gelaat...

Zij bezag het meisje met een innig medelijden.

— Wacht u, hernam deze laatste, wees op uw hoede ; de geschenken van vorsten aan jonge meisjes zijn als de netten van den vogelvangervanger...

De onbekende hield een oogenblik op en Livia strak aankijkend, voegde zij er aan toe :

— Ontwijk de strikken van Lodewijk van Male, laat u niet vangen, meisje. En ga nu, de menigte is heen, want anders mocht uw aanwezigheid hier verkeerd worden uitgelegd.

Er was zulk een nadruk in de woorden van de onbekende, dat Livia het hoofd boog en hevig ontroerd afscheid nam. Zij ging met knikkende knieën naar haar vader, gaf hem het geschrift van den vorst, en snikte van vreugde toen hij haar tot dank omhelsde.

Nochtans overschaduwden donkere wolken het voorhoofd van Jan Yoens en hij mompelde :

— God, was het maar niet noodig geweest mijn kind die vernedering op te leggen !

Van Zoen

en de Witte
Kaproenen

Van Laeken

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN

LODEWIJK VAN LAEKEN

JAN YOENS

EN DE WITTE KAPROENEN

Pentteekeningen van JAN WATERSCHOOT
NIEUWE, GEHEEL HERZIENE UITGAVE

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1943

INHOUD

	Blz.
I. DE ZONDERLINGE BOOGSCHUTTER	5
II. DE HERBERG « DE MAAN »	12
III. DE DOCHTER VAN DEN SAMENZWEERDER	20
IV. IN DE SCHUILPLAATS DER OPROERLINGEN	29
V. VOOR DE SINT-BAVO	34
VI. BIJ DEN GRAAF	41
VII. BIJ DE HEKS	48
VIII. HET VERHAAL VAN DEN GRIJSAARD	57
IX. FILIPS VAN ARTEVELDE	70
X. DE WITKAPPEN	75
XI. WILLEM HEETHOOFD EN JOOS	81
XII. EEN VREK	96
XIII. DE SMART VAN LIVIA	105
XIV. DE WRAAK VAN COLPAERT	111
XV. DE VOORSPELLING	123
XVI. BRAND	130
XVII. HET GEZANTSCHAP	139
XVIII. HET GIF DER SLANG	147
XIX. NAAR BRUGGE	153
XX. HET PLAN DER GRAVIN	157
XXI. HET EINDE VAN EEN HELD	163
XXII. EEN SOMBERE NACHT	169
XXIII. TERUG TE GENT	178
XXIV. HENDRIK VAN CASSEL	182
XXV. DE SCHAKING VAN LIVIA	189
XXVI. OP ZONNEBEKE	196
XXVII. NAAR NAZARETH	212
XXVIII. DE VOORSPELLING VAN URSULA	228
XXIX. LIVIA EN KAATJE	234
XXX. WEST-ROZEBEKE	242

De Witte Kaproenen

Historische Roman

DOOR

LODEWIJK VAN LAEKEN

NATIONALE DRUKKERIJ
St-Willebrordsstraat, 57 Antwerpen.

1902.

— Wat mijn vader deed moet hij zelve hebben goedgevonden, antwoordde het meisje. Maar kunt gij mij hiervoor verantwoordelijk stellen? ach, heer graaf, hoe bitter zal uw wroeging zijn, wanneer de

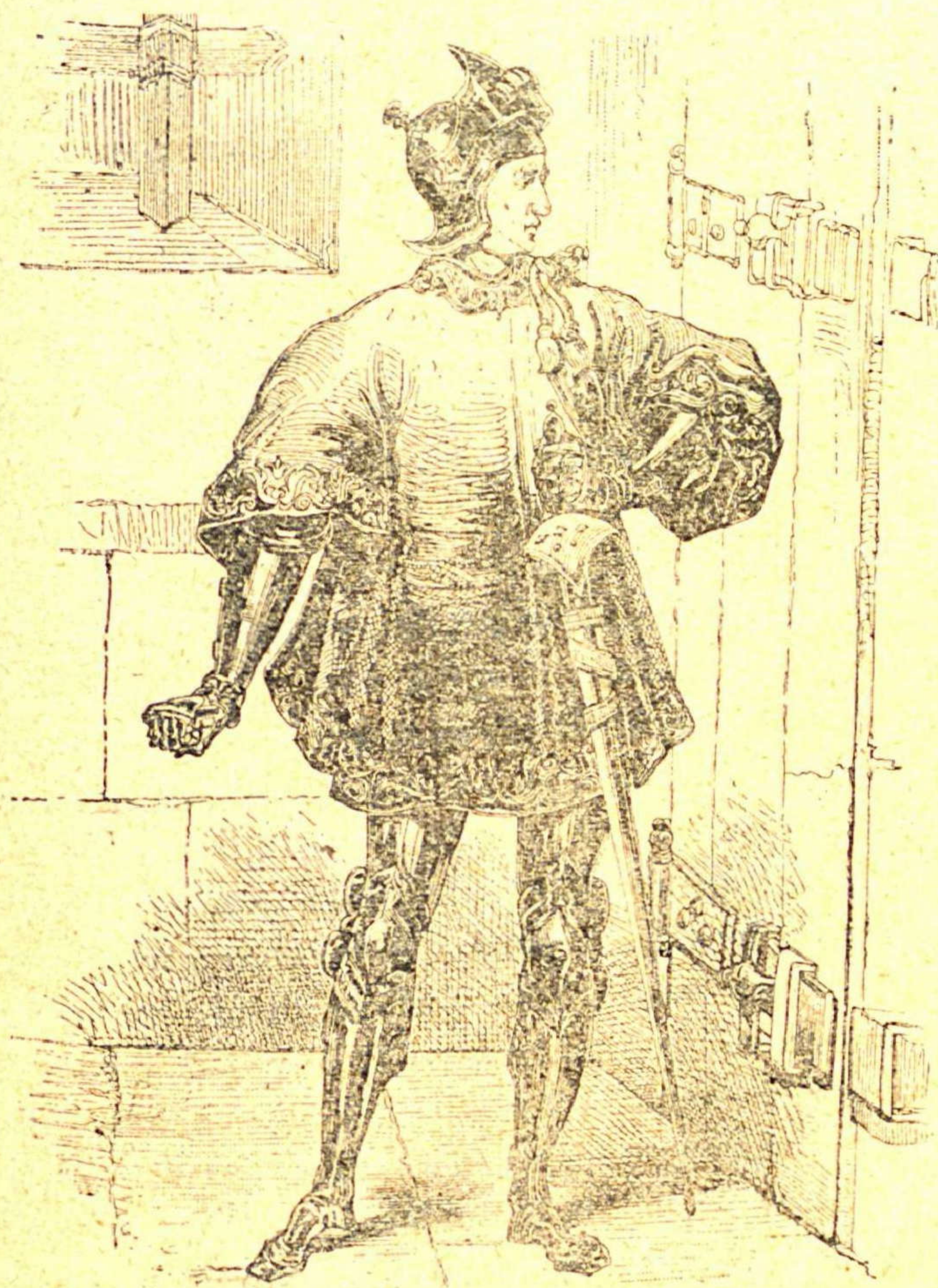

— Mijne dochter! kreet Jan Yoens... (blz. 211).

tijd die de wildste harstochten bedwingt u zal herinneren aan dat arme wmeisje, hetwelk uwe reedheid tot ellende en dood heeft gebracht. Hebt medelijden met u zelve, en daarom spaar mij.

— Waar mag Lodewijk verblijven ? sprak zij. Zonder mij zouden zijne zaken geheel verwaarloosd ten gronde gaan. Op zulk oogenblik afwezig te zijn is de dood van onze zaak, daar die Witte Kaproenen ons in alle opzichten trotseeren.

— Mevrouw, antwoordde Gilbert, hebt geen vrees voor de Witte Kaproenen, want indien de graaf zijn geheele macht tegen hen wil

Olivier de Clisson.

keeren, dan zal aan niemand van hen het hoofd op de schouders gelaten worden, om er zijne kap op te dragen.

— Ik zal de noodige maatregelen hiertoe nemen, zoodra het verhoor zal zijn afgelopen, zei de gravin. Maar de graaf, de vorst, die mijn zoon is naar het lichaam maar niet naar den geest, waar mag hij thans blijven ?